

*Настава кратка тишина. Вътърътъ тихо за-
люлъва върховетъ, и изеднажъ цълата гора еква
отъ пѣсень, която ехото далече повтаря.*

Гората

Ехото.

Наш'та горска самота — самота . . .
пакъ ще екне отъ Човѣка, — отъ Човѣка . . .
ний далечъ сме отъ свѣта — отъ свѣта . . .
и сждбата намъ е лека — намъ е лека . . .
Позавидѣлъ би ни всѣкъ — би ни всѣкъ . . .
съ нашитѣ цвѣтя и пѣсни — тя и пѣсни . . .
съ наш'тѣ приказки чудесни — ски чудесни . . .
да не бѣше тозъ човѣкъ! — тозъ човѣкъ!

*Вътърътъ затихва. Затихва и гората. При
тихото прашене на сухи прѣчки и листа, измежду
стеблата на високитѣ буки и брѣзи, се задава*

Човѣкътъ.

*Върви той тихо, съ погледъ отправенъ въ дѣ-
ното на гората, съ книжка и моливъ въ отмет-
ната назадъ ржка. Той се усмихва тихо.*

Настава тишина.

Минута, двѣ . . . петь . . .

*Чува се само потокътъ, който клокаче бързо,
стремително.*

*Стариятъ букъ, протѣга клоне, отъ които
падатъ нѣколко откъснати листа.*

Ахъ, та той е безъ сѣкира!

Старата гжба, отрѣсва дрипи.

*О, отвийте се, дѣца,
отпустнете се на мира:*